

פטר הארנב ג'ק הקפצן והילד הקטן

לינדה ס. אלמונד
ציורים ל.א.ו.
1922

אתם יודעים בוודאי, שפטר הארנב
חי עם אמו ושלושת האחיות שלו,
פלופסי, מופסי וזנב-הצמר, במאורה
תחת עץ האורן הגדול.
הבית שלהם היה נחמד מאוד
ובלילות החורף הקרים, כשרוח
צפונית שרקה בחוץ, פלופסי, מופסי
וזנב הצמר הכינו פופ-קורן מעל האש
ואמא תיקנה את גרבי המשפחה
וסיפרה להם סיפורים מהעבר.
הייתה זו משפחה מאושרת מאוד.

בקיץ הם שיחקו לעתים על גבעת החול והשתכשכו בפלג המים הקרוב ולפעמים פטר הוביל את החיות בעגלה שלהם לאורך השדרה. אבל, כפי שידעתם בוודאי, פטר היה שובב גדול ויום אחד דמה את עצמו לסוס מתפרע, הפך את העגלה, ושלושת האחיות התפזרו בשלושה כוונים שונים.

**פלופסי נפלה לשלולית מים ולכלכה
את הסינור החדש שלה.
מופסי נפלה ישר על האף הוורוד
שלה.
וזנב-הצמר התגלגל שוב ושוב
מהגבעה.
ושלושתן בכו בקול, עד שהגיעה
אמא שלהן.
היא כעסה מאוד ואמרה לפטר
להישאר בבית במשך כל היום. זה
לא היה נעים ביותר לעמוד ליד
החלון ולראות איך אחיותיו משחקות
בחוץ, ופטר ביקש סליחה והבטיח
להתנהג יפה בעתיד. הוא גם התכוון
לכך וזמן מה היה הארנבון
הממושמע והטוב ביותר.**

בוקר אחד אמא ארנבת ירדה
מהגבעה כדי למלא דלי מים. היא
אמרה "בנות, אתן יכולות לקפוץ
ולדלג בחצר ואתה פטר, תוכל
להעיף את העפיפון שלך, אבל תזכרו
לא ללכת מעבר לגבעה.
הם הבטיחו לה זאת, כלומר רק
האחיות, כי פטר רץ מיד למצוא את
העפיפון שלו.

ואז אמא ארנבת חבשה את המצנפת שלה, נישקה לכל אחד מילדיה ויצאה עם דלי אל המעיין.

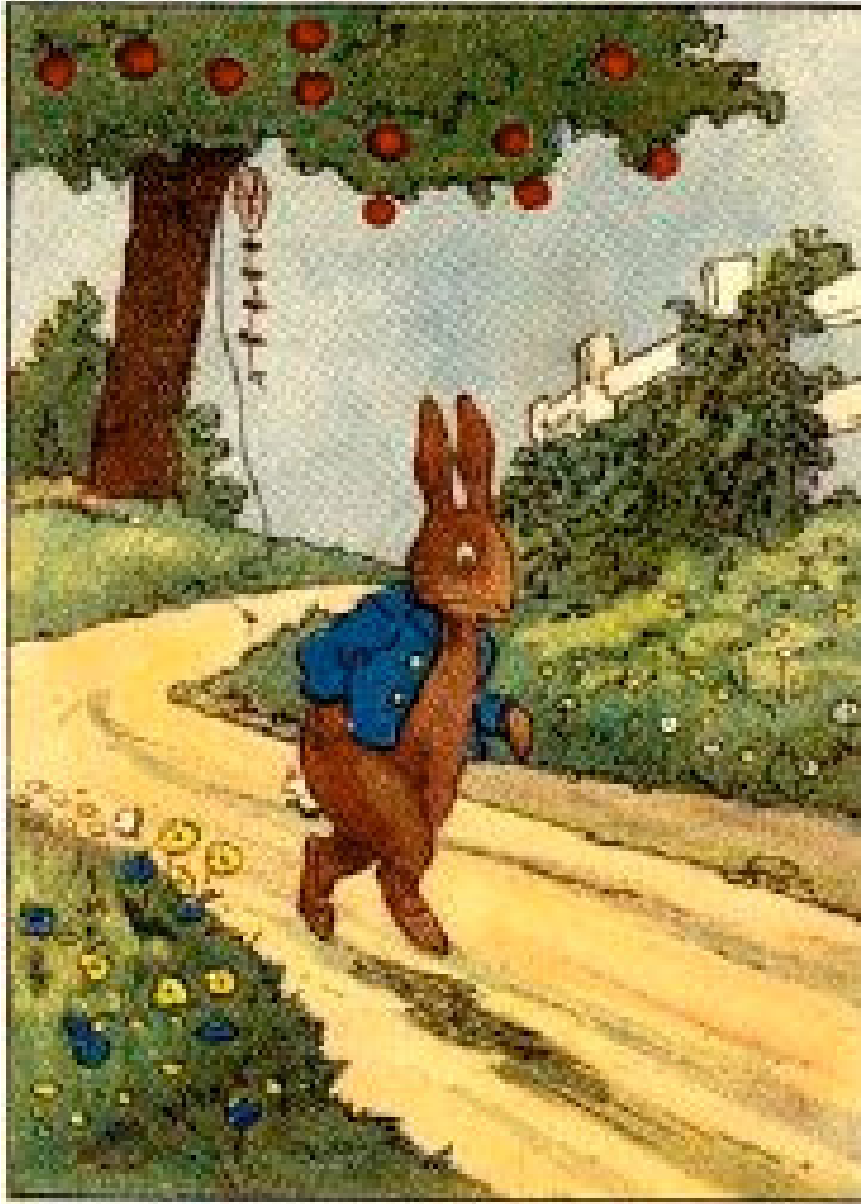
מובן שפלופסי, מופסי וזנב-הצמר לא היו מפירות את הבטחתן לאמא, אבל פטר לא הבטיח שום דבר, וכשרק גברת ארנבת עברה משם הוא רץ מעבר לגבעה כדי העיף את העפיפון שלו. האחיות הזהירו אותו אך הוא רק קרא מעבר לכתף "לא אלך רחוק ולא אשאר שם הרבה זמן!"

האחיות הביטו אחריו עד שזנבו
הלבן נעלם, ואחר כך חיכו לשובה
של אמא, כדי לספר להן שפטר לא
שמע בקולה. כי הוא היה צריך
להתנהג יפה, למרות שהפעם לא
הבטיח.

פטר לא הלך רחוק כי העפיפון שלו
נתקל בעץ תפוחים ולמרות משיכת
החבל לא רצה לרדת משם. ואז הוא
תקע את ידיו בכיסים וחשב מה
לעשות. ואז שמע קול מהעץ וראה
שם זרזיר.

"אולי הרוח תעיף אותו עד שתחזור
לכאן בפעם הבאה" אמר הזרזיר.

"יתכן" הסכים פטר והחליט לעזוב את העפיפון לגורלו, ולחפש דרכי בידור אחרים. הוא הלך משם דרך שדות מלאי פרחים יפים וחשב על היופי שבעולם הרחב. נראה לו שזה מטופש מצד אחיותיו לחשוב שיישאר בבית וישחק אתן כל הזמן.

פתאום עיניו הבריקו כי ראה את
חברו ג'ק המקפץ, הארנב שתמיד
היה מלא חיים. פטר שם את כפותיו
לפיו וקרא:
"הי! ג'ק הקפצן!"
ג'ק עצר לרגע והביט סביב וכשראה
את פטר שמח מאוד. מיד שאל "לאן
אתה מציע ללכת, פטר?"

ומאחר שאמו של פטר הזהירה אותו
תמיד לא ללכת לעולם ליער, כי הוא
מלא סכנות שונות, ומאחר שפטר
היה ארנבון סורר ותמיד רצה לעשות
מה שלא צריך, הרי שאמר מיד "בוא
ונלך ליער!"
והם הלכו לשם, צועקים, צוחקים
ומסתובבים בין העצים. הם קפצו זה
מעל זה ודילגו לפה ולשם.

ופתאום ראו אדם זקן וקטן, שדחף
לפניו עגלה מוזרה עם פעמון קטן
שצלצל בעדינות "דינג-לינג,
דינג-לינג."

כשהאיש הקטן ראה את פטר ואת
ג'ק הקפצן עצר, והתחיל לצחוק בכל
כוחו. הוא צחק וצחק וכשלא יכול
כבר לצחוק יותר ביקש מהם סליחה,
כי הוא לא רגיל היה למצוא בדרכו
שני ארנבונים קטנים.

מובן שג'ק ופטר רצו מיד לדעת על
האיש ועל קורותיו והוא סיפר להם כי
הוא איש המספריים, והוא הולך
בעולם ומשחז מספריים לאנשים.

**"אני מניח שאתם ארנבונים נבונים"
אמר כשהוא מביט להם ישר בעיניים.
"כן, הו כן" ענו פטר וג'ק ביחד.
"ואתם תמיד שומעים בקולם של
הוריקם?" שאל שוב.
פטר וג'ק לא ענו. הם הביטו זה על
זה והורידו את הראשים.
"אני מקווה מאוד שככה זה" אמר
האיש הקטן בפנים חמורות "כי פעם
נאלצתי להשתמש במספריים שלי
על ילד אחד שלא שמע בקולה של
אמו. היא אמרה לו לא למצוץ את
אגודל שלו, אך הוא דווקא עשה כך.
ומה אתם חושבים שקרה?"**

איש המספריים התכופף ולחש
באוזניהם של פטר וג'ק הקפצן
"הייתי צריך לחתוך לו את האגודל!
אבל אחרי שהבטיח לא למצוץ יותר,
חיברתי לו אותו בחזרה."
פטר וג'ק לא שמעו יותר. הם קפצו
מבוהלים ודלגו משם כמה שרק
רגליהם הקטנות נשאו אותם.
כשבסוף עצרו והביטו אחורה לא ראו
יותר את איש המספריים, ורק שמעו
את הצחוק שלו ואת צליל הפעמון
"דינג-לינג דינג-לינג."

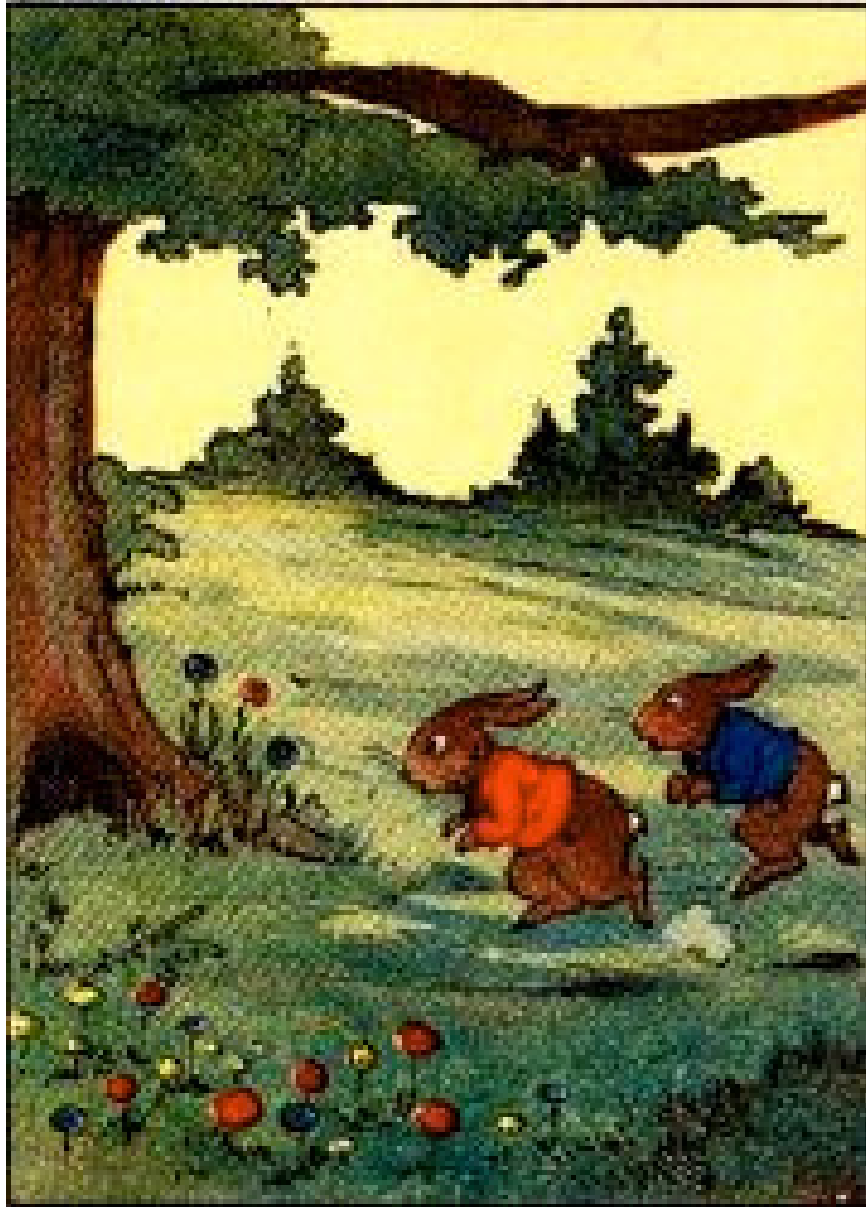

"מעניין מה הוא היה עושה לנו" אמר ג'ק.

"אני מניח שהיה חותך לנו את הרגליים" ענה פטר, שידע כמה סורר הוא היה.

אבל אז שמעו משהו שצעק חזק "צ'אק-צ'אק!" מענף גבוה מעליהם. "מי הציפור הרעשנית הזו?" שאל פטר.

"זה אולי בובי העקעק" אמר ג'ק "הוא נשמע מבוהל."

וכך באמת היה. כי מיד אחר כך בא
משק כנפיים חזק ושני הארנבונים
ראו מעל ראשיהם נץ גדול שהתכוון
להתנפל עליהם. למזלם פטר ראה
חור בין שורשי עץ ושני הארנבונים
קפצו לשם במהירות.
הם ישבו בפנים רועדים מפחד.
עכשיו הבינו למה בובי העקעק צעק
כל כך. הוא רצה להזהיר אותם בפני
סכנה גדולה.

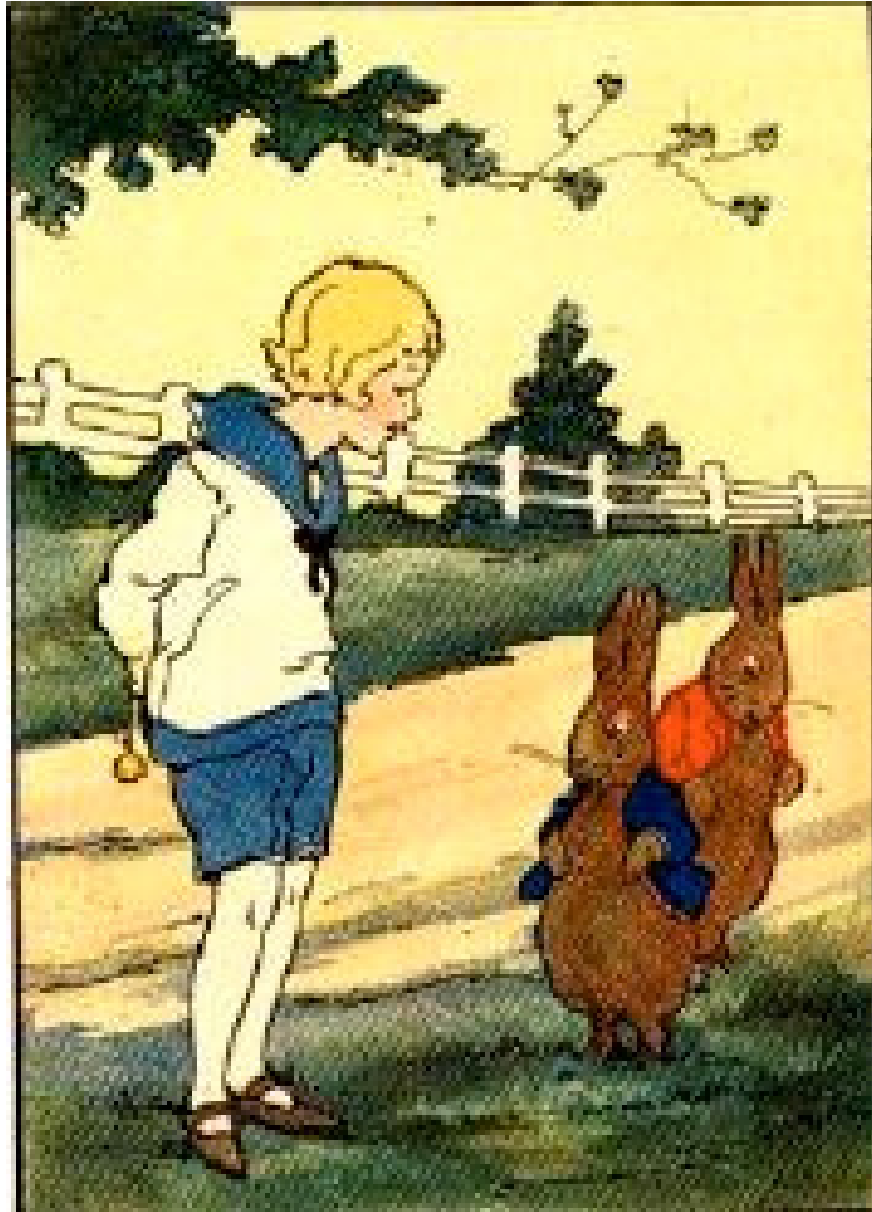
**"אילו הנץ הזה היה תופס אותנו,
היינו נעלמים לתמיד ואף אחד לא
היה יודע על כך, מלבד בובי
העקעק" אמר ג'ק הקפצן.
אחרי כמה רגעים הם הציצו החוצה.
הנץ המאוכזב עף כבר לחפש טרף
אחר ופטר וג'ק יצאו מהחור, ועברו
מהיער לשדה חיטה. דרך השדה
עברו לחצר החווה, שם שוחחו עם
האווזה האפורה, שהובילה את
עשרת האפרוחים שלה.**

**"גברת אווזה" שאל פטר בחוסר
נימוס "מדוע הצוואר שלך ארוך כל
כך?"**
**האווזה התרגזה מאוד כששמעה את
השאלה "הצוואר שלי הוא כדי
לעשות כך" והושיטה אותו לפניה
ונתנה שריקה "ששש.." כזו ששני
הארנבים קפצו מבוהלים וברחו משם
במהירות.**
**בסוף הם הגיעו לערוגת הכרוב של
מר מקגרגור. כפי שידוע לכם,
ארנבים מוכרחים לנגוס מכרוב אם
כזה מזדמן בדרכם, כך שלמרות
שידעו כי הדבר הזה אסור בהחלט,
התחילו לאכול מהכרוב. הם אכלו
ואכלו עד שלא יכלו לאכול יותר,
ואחר כך התיישבו תחת שיח
אוכמניות.**

פטר התחיל לדאוג שכבר מאוחר,
אך כששם ידו בכיס כדי להוציא את
שעונו, הרגיש שהשעון איננו.
"הו! אבדתי את השעון היפה שלי!
מה אעשה עכשיו" התחיל לילל פטר.
"בכי לא יעזור לך למצוא אותו" אמר
ג'ק הקפצן "בוא ונתחיל לחפש."

בדיוק אז הופיע לפניהם ילד קטן
שקפץ לאורך השביל. כשראה את
הארנבון בוכה מרות נעמד ושאל
"מי אבד את מה שמצאתי. זה משהו
שלא שחור, לא חום ולא אדום."
"פטר הפסיק לבכות וקרא "זה
זהוב!"
"כן" נד הילד הקטן בראשו "אבל מה
זה?"
"זה שעון" אמר פטר "וחרות עליו
פ.א. כלומר פטר ארנב, וזה אני
והשעון הוא שלי."

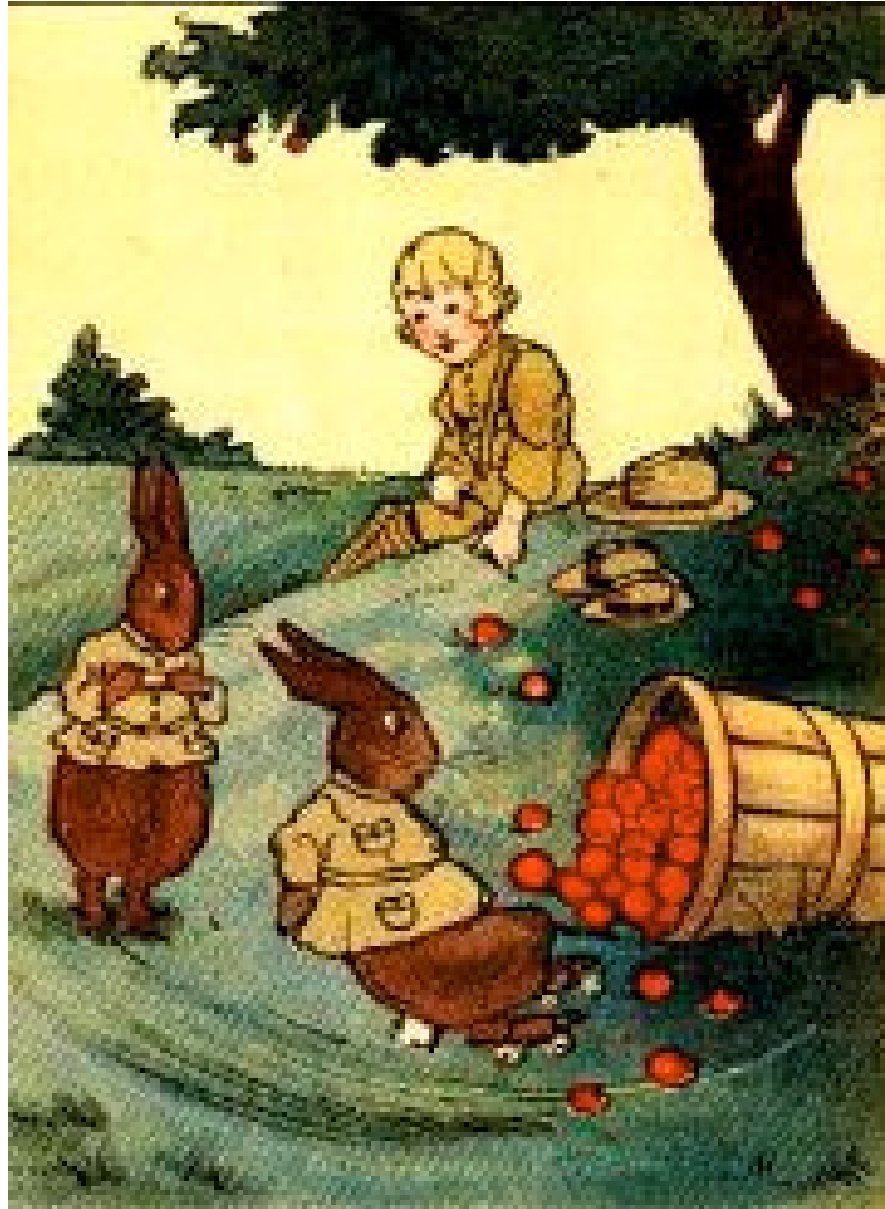

**"מה אתה אומר!" קרא הילד הקטן
"מצאתי אותו בערוגת כרוב. הייתם
שם, בערוגת הכרוב?"
פטר וג'ק היו נבוכים אבל הודו
שאכלו שם כמה עלים. ואז הילד
הקטן החזיר לפטר את השעון ופטר
היה מאוד שמח, מחאה כפיים והודה
לילד הקטן שוב ושוב.
הילד הקטן הזמין את פטר ואת ג'ק
הקפצן לאוהל שלו בפרדס. היו שם
אופניים ומכונית צעצוע וגם
סוס-נדנדה, וגם פיל שנתן קול כאשר
לחצו על בטנו. היו גם קוביות ובגדי
אינדיאנים וחיילים, שילד יכול היה
להתחפש בהם.**

שלושתם לבשו מדי חיילים, פטר
וג'ק לקחו רובים והילד הקטן תופף
בתוף גדול "בום-בום-בום" וכולם
הלכו סביב בסך.

אבל פטר לא הצליח ללכת בקצב
ולג'ק היה קשה לסחוב את הרובה
ואז הילד הקטן הציע משחק אחר.

ג'ק הקפצן שם על רגליו גלגליות אך
הוא לא ידע לגלוש בכלל והתגלגל
לתוך סל של תפוחים אדומים.
"היית צריך לדעת איך מתנהגים!"
נזף בו פטר.
"אני יודע זאת בדיוק כמוך" ענה
ג'ק.

הם התחילו להתווכח ברוגז, אבל אז
הילד הקטן הביא כמה גזרים גדולים
ועסיסיים ונתן אחד לכל אחד מהם,
והריב הסתיים בשלום.

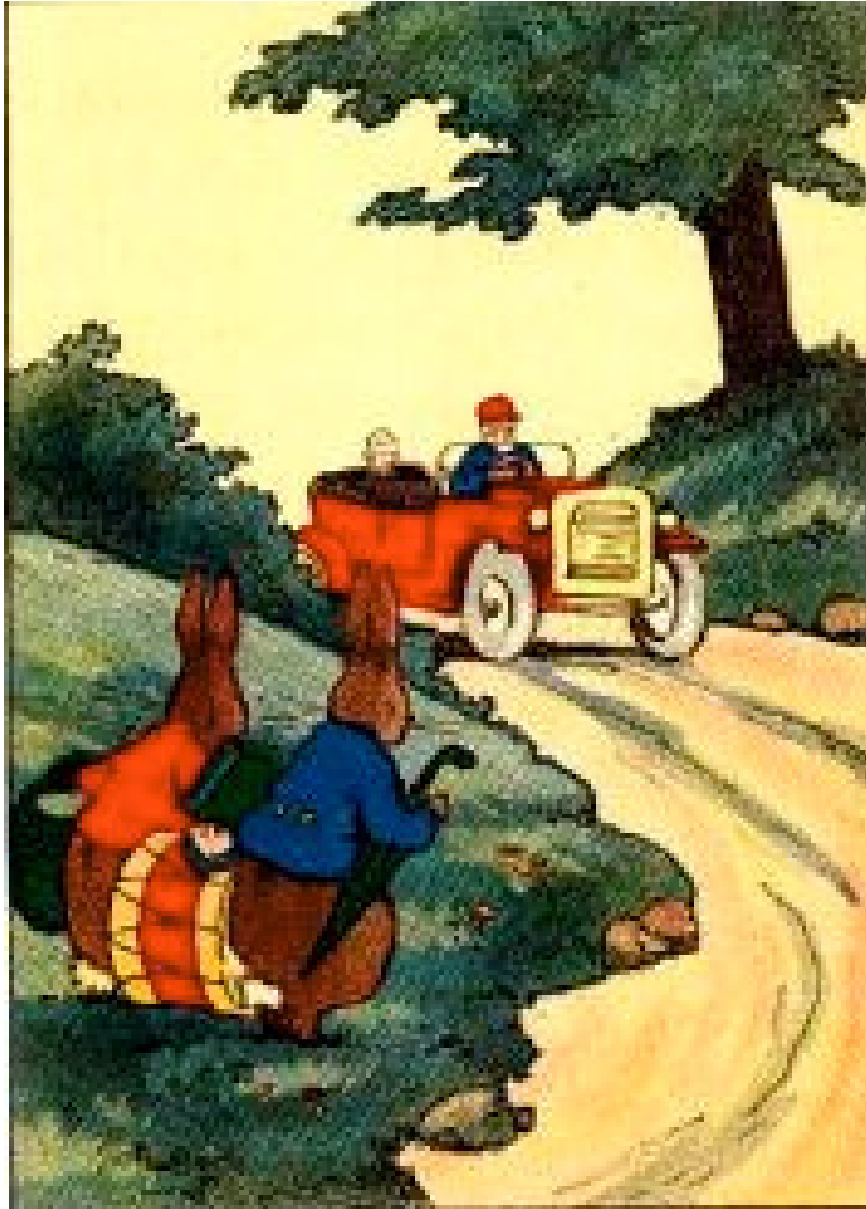
**פטר מצא מפוחית פה ונהנה ממש
כשמצא כי הוא יכול להוציא ממנה
צלילים יפים. הוא ניגן ורקד,
וכשהילד הקטן ראה כמה הוא נהנה
ממנה נתן לו אותה במתנה. וכשפטר
סיפר לו על משפחתו, הילד הקטן
נתן לו גם מתנות ליתר הארנבים,
שמשיה ירוקה לאמא של פטר, ספר
תמונות למופסי, מניפה לפלופסי
וקופסת עפרונות צבעוניים
לזנב-הצמר.**

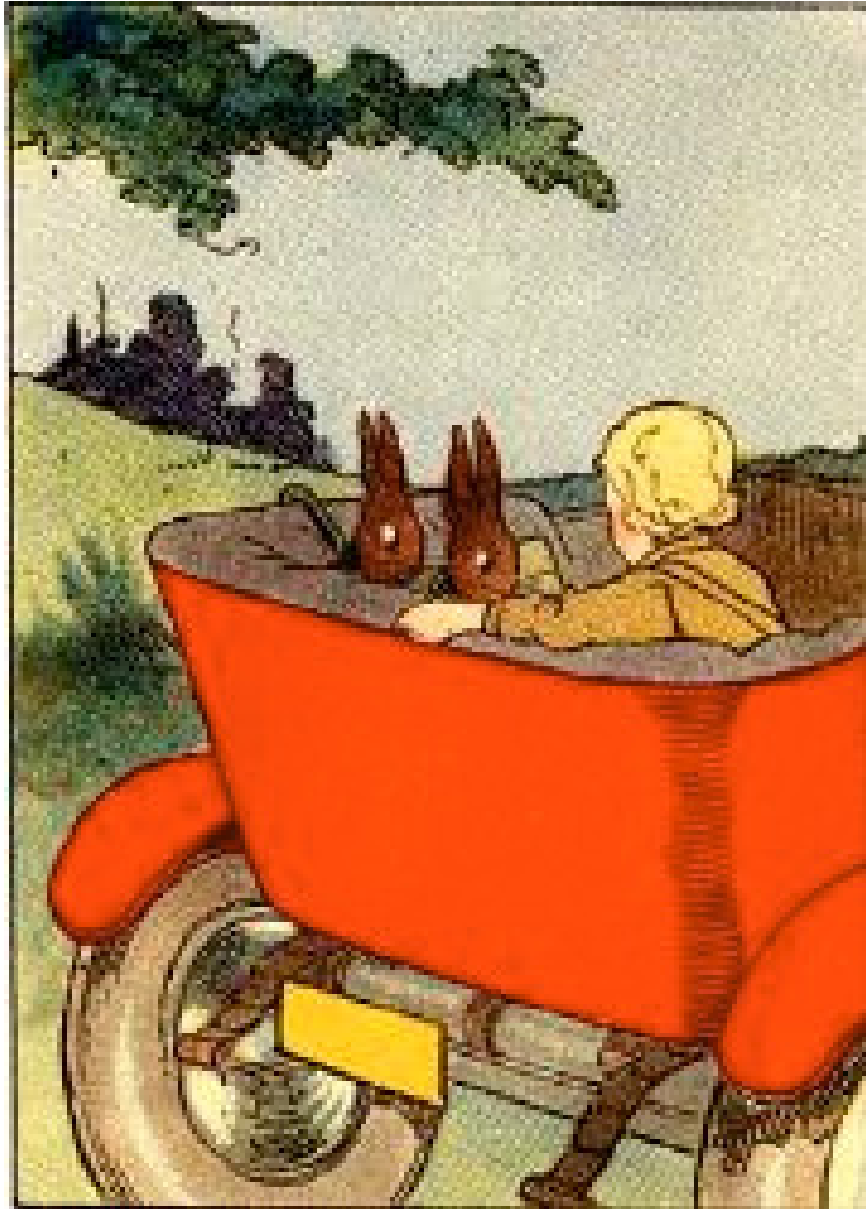
אבל אז ג'ק הקפצן התחיל לבכות.
"מה קרה?" שאל הילד הקטן
"חיילים לא צריכים לבכות!"
אבל ג'ק המשיך לבכות אפילו חזק
יותר "אני לא חייל. אני רק ארנב קטן
לבוש במדי צעצוע. נתת לפטר
מתנות יפות ולי לא כלום."
"אתה סתם בכיין" אמר פטר "לא
אצא יותר אתך."
"כן, גם אתה בכית כשאבדת את
השעון שלך" ענה ג'ק.

ואז הילד הקטן נתן לג'ק את התוף
הגדול, כדי שייקח אותו הביתה, וגם
סל נצרים יפה בשביל אמא שלו.
תוך כדי כך נזכר פטר שכבר מאוחר,
וצריך לחזור הביתה. הם הורידו את
מדי החיילים שלהם ורצו כבר ללכת
כשהילד הקטן אמר: "חכו. אתם לא
תוכלו לסחוב את כל הדברים האלה
עד לבית שלכם. אולי אבקש מסבא
שייקח אתכם הביתה במכונית
שלו?"
"הו! נפלא!" קרא פטר ושוב התחיל
לנגן במפוחית.
"הו! נפלא!" קרא ג'ק והתחיל
לתופף בתוף הגדול.

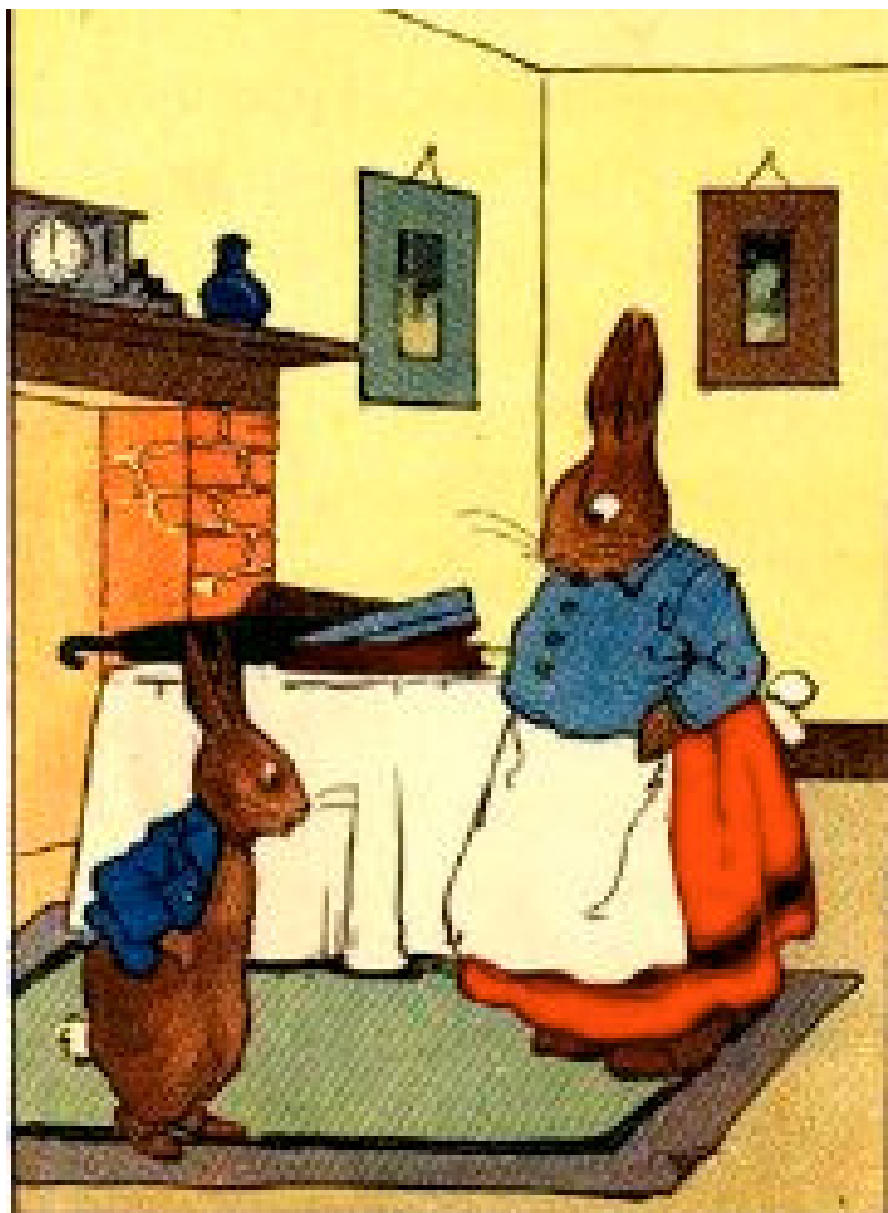
הילד הקטן רץ מהאוהל ותוך זמן
קצר נשמע קול מנוע של מכונית.
מכונית אדומה הופיעה בדרך והילד
הקטן קרא "בואו!"
שני הארנבים יצאו, אך אז.. וי! מי,
אתם חושבים, ישב ליד הגה
המכונית?
כן! לא אחר אלא מר מקגרגור!
פטר וג'ק התחילו לרעוד בכל גופם
כשנזכרו איך שדדו את ערוגת הכרוב
של מר מקגרגור, ואיך הצליחו
להתחמק משם ברגע האחרון.

אבל מר מקגרגור הסתכל ישר לפניו
כאילו אינו רואה את הארנבונים
המבוהלים. אזי הם אזרו אומץ
ונכנסו למכונית יחד עם הילד הקטן.
המכונית התחילה להתגלגל
במהירות וזה היה כה נהדר שהם
מהר שכחו על הפחדים שלהם.
ג'ק הקפצן לחש לילד הקטן "אני גר
ליד שביל השיחי האוכמניות
הראשון" וכשהתקרבו לשם הילד
הקטן אמר לסבא שלו (כי זה היה
באמת מר מקגרגור) לעצור. הם
עצרו לרגע וג'ק קפץ החוצה, אמר
יפה "תודה" ורץ הביתה עם הסל
בשביל אמא שלו ואם התוף בתוכו.

ואז הם המשיכו לנסוע עד שהגיעו
לעץ האורן הגדול. פטר הודה לילד
הקטן וגם לחש "אנא תגיד תודה
לסבא שלך". הוא קפץ החוצה
והתחיל לרוץ הביתה.
"שלום, פטר ארנב!" קרא אחריו
הילד הקטן.
ומר מקגרגור קרא "חזור לבקר את
הילד הקטן, הנכד שלי,
**אבל תשמר ואל תתקרב
לערוגת הכרוב שלי!"**

פטר גיחך כשרץ הביתה, אבל שם
חיכתה לו אמא הארנבת, כועסת
מאוד.

"לך מיד למיטה, ארנבון סורה.
ארוחה ערב לא תקבל היום!"
היא לא רצתה לשמוע אף מילה של
התנצלות, היא אפילו לא הסכימה
לתת לו נר והאור היחיד שהאיר את
חדר השינה היה אור הירח שנכנס
דרך החלון הקטן.

אבל למחרת בבוקר פטר חילק את המתנות שקיבל מהילד הקטן וסיפר לאמא ולאחיותיו על ההרפתקאות שעבר יחד עם ג'ק הקפצן, ואיך מר מקגרגור בעצמו הביא אותם הביתה במכונית האדומה שלו.
"ובכל זאת" אמרה אמא ארנבת, כשהיא מרכיבה את משקפיה ומביטה על ארבעת הארנבונים שלה "פטר היה בסכנה גדולה וניצל רק כי היה זריז וידע להסתתר במהירות. אני מקווה שהוא למד בסוף כי ארנבים צעירים צריכים לשמוע בקולם של הוריהם, ולא להתרחק מהבית, כדי לא לעבור סיכונים כאלה כמו הנץ או איש המספריים."